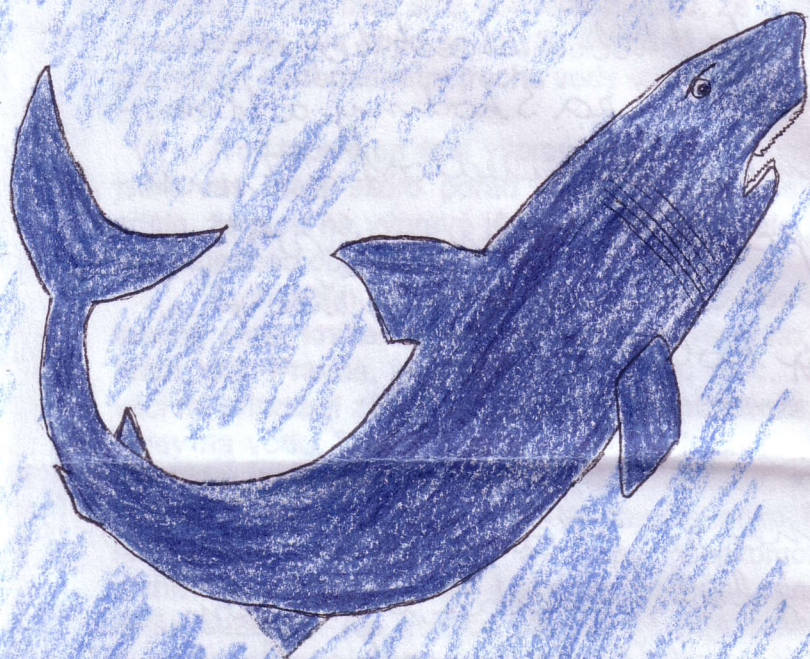

ŠPLOUČH

1. Rekordy
 2. Zpod želvího brumjře
 3. Krížovky
 4. Konec atlantického vlka
 5. Konec atlantického vlka
 6. Želvy řijící ve vodě
 7. Legenda o pláku
Quebral
- Přítaha: pláci

REKORDY

Automobilové havárie

Nejvíce havárií při automobilové akrobacii, 1912, měl do 1. května 1984 Dick Sheppard ze Gloucesteru v Anglii.

Demoliční práce

Patnáct členů karate klubu Black Leopard sbouralo 13. června 1982 za 3 hodiny a 18 minut dřevěnou remédělskou usedlost o 7 místnostech, ležící západně od Glenory v kanadské provincii Alberta. Buřili při tom pouze nohy a holé ruce.

Kopání hrobů

Je roznožmenáno, že Johann Heinrich Karl Thieme, který byl padesát let hrobničem v Aldenburgu v Německu, vykopal 23 311 hrobů. Zemřel v roce 1826.

Libání

Nejdelsí maraton v libání v historii světové kinematografie trval 185 sekund. Eddie Levin a Delphine Crhová překonali v září 1984 v Chicagu světový rekord v délce polibku - vydrželi 17 dní a 10 hodin.

Rozřezávání vlasů po délce

Nejjemnější dovedl rozřeznout po délce lidský vlas bývalý cyklistický rekordman a umělecký řemeslník Alfred West (1901-85). Podávalo se mu rozřeznout lidský vlas na 18 dílů.

Zpod želvího krunýře

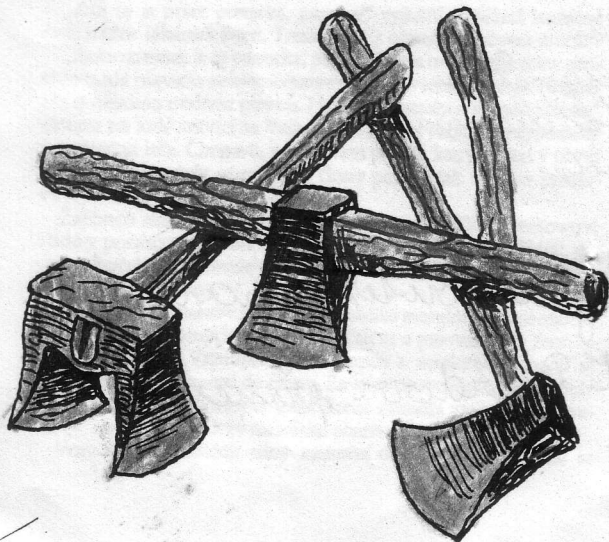
Začínáte se mi líbit, moji trosečníci. Nějak vás to táhne k vodě. To byla zábava, když jste na přehradě pouštěli ty vaše lodičky. Aspoň jsem si je mohla zblízka prohlédnout. A ukořistila jsem jednu dávkou. Chvilku jsem si s ní hrála. Položila jsem ji na schodky a dívala se jak ji hledáte. Pak jsem ji rychle schovala. A zase znovu. To byla legrace! Ale ne abyste si mysleli, že jsem dělala ty vlny, co vám převracely loďky. A co Kamzíci? Ti tam nebyli. Nepotopilo už jim Mládě loď?

Pak jste zase rozdělovali vodu mezi členy posádky. Svišti měli sice vodu tak hustou, že bych se z ní asi zalkla, ale líbilo se mi, že statečně nesli, když se jim něčím nedopatřením trochu vody rozlilo.

A co teprve na vaší výpravě do Trenkovy rokle. To jsem vás měla skoro pořád na dosah. Napřed se mi zdálo, že jsou na výpravě jen Ivan s Pavlem, ale pak se vás najednou objevilo víc.

A chystám se na tábor. Dostala se mi do ploutví taková malá knížička, kde je napsáno všechno, co si mám vzít. Pravda, je toho na mě trochu moc. Některé věci mi připadají zbytečné, třeba plavky, pláštěnka, igelit, láhev na vodu, krém na krunýř. Ne, že bych to po dně mořském nepohledala. Tam je věcí! Tenisky, kalhoty, spacák, dalekohled, fotoaparát - to najdete lehko. Hůř se hledají junácké průkazy a mapy Českomoravské vrchoviny - Pelhřimovsko. Léky pro vedoucí snad taky nějak seženu. Ale nejvíce starostí mi dělá sekera pro dva. Prohledala jsem spoustu vraků lodí. Seker je tam hodně, ale všechny jsou jen pro jednoho. Nedovedu si představit, jak by vlastně taková sekera pro dva měla vypadat. Zkusila jsem to nakreslit. Mám hledat některou z nich nebo jinou? Jsem zvědavá, co budete mít vy.

Mějte se hezky a dávejte si pozor na prsty, nějak se vám lámou!

pokř. ze str. 2.

Zdemolování klavíru

Rekordní čas zdemolování

pianina je 1 minuta a 37 sek.

Všechny trosky musí
projet kuchem v průmě-

ru 22,8 cm. Tohoto výkonu
dosáhlo 6. listopadu 1977

šest členů ragbyového
klubu Tinwald v Ashburtonu

na Novém Zélandu pod vedením

Davidu Younga.

25. srpna 1979 zdemolovali

v Nottinghamu piano

holýma rukama a nohama

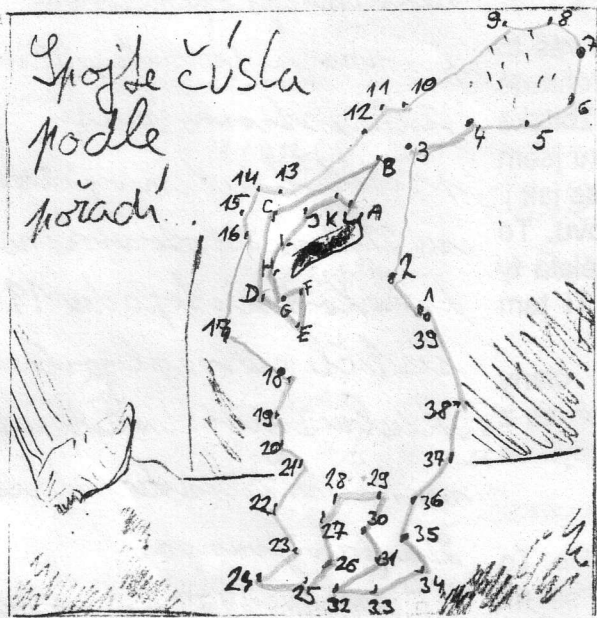
Anthony Fikes, Mike Newman

a Terry Cullingson za 2

minuty 53 sekund. Všechny

trosky skusičně prošly

2 minovým kuchem.

T			
T			
T			
T			
T			
T			
T			

dýně
mořský savčí spížák
svířecí ústa
přelo
školní místnost
alobří
šimlův písečák
malíčko

P			
P			
P			
P			
P			
P			
P			
P			

skrojik chleba
menší pila
lešící napravo
návilim o ševciat
bály
malý kůň
pracovník v péči o ně
umělá hmota

S			
S			
S			
S			
S			
S			
S			

havní část místnosti
sklenění
lesní pták s modrými
ošetrovat sadu
odpadový kanál
světová strana
proslavenost
část ženského oddělení

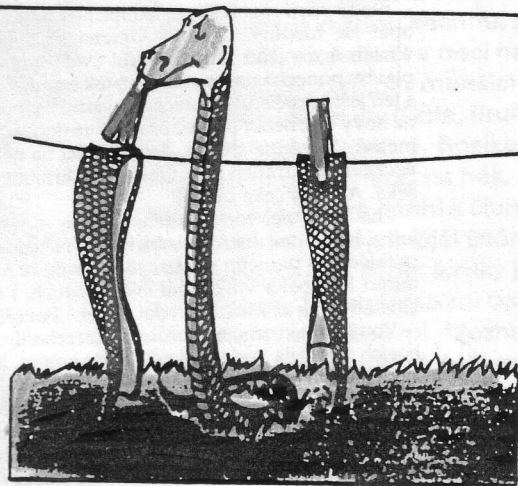
R				

informace
2.6.
slovenský "šep" (šep)
kamardička maxipsa (šep)
inicialy skladatele Trojana
první písmeno abecedy

V minulém čísle byla soutěž s parouky.
Správnou odpověď Davidovi přinesli jen

Svlékání kůže

Několikrát do roka cítí had potřebu nové kůže. Neviděl jsi už někde svlečenou hadí kůži, která vypadala jako dlouhý prst rukavice, průsvitný a obrácený naruby? To je hadí kůže. Zajímavé! Nejprve se uvolní kůže kolem očí a na hlavě. Okolo čelistí to jde hůř, a proto se had otírá o větve nebo drátěné pletivo. Konečně! Pak se ze všech sil tře o zem a kůže se svlékne jako ponožka. Jaké nádherné barvy po tom všem trápení!

KONEC ATLANTICKÉHO VLKA

„Nauz, pánové, vzhůru na palubu!“ vyzval své přátele kapitán Treskow, když předtím přijal pozvání kapitána Malé Berty, aby se zúčastnil proslávy. Ráno musel rybařský člun pro poruchu motoru zůstat v přístavu, teď však posádka opravu dokončila a vyrážela na odpolední křižební plavbu. Zrovna před vyplutím objevil se na nabřeží kapitán Treskow se svými čtyřmi přáteli. Starí pánové si pro svou vycházku vybrali proslulé nabřeží Starého proudu a kapitán Pechmann pozval bývalého námořního kapitána na palubu. Treskow však trval na tom, že pozve i své přátele.

„I co, tak ať se nalodí,“ mávl rukou rybař. „Aspoň si trochu provětráte plíce, než zase skončíte v té své zatracené hospůdce.“ Narážel na obvyklé posezení Treskowovy společnosti v restauraci Na nabřeží, jímž starí pánové končovali společně strávený čas.

Než se Malá Berta se spokojeně batajícím motorem odvalila od břehu, seděli už společně v závětví kapitánského můstku. Zanedlouho zůstal za lodí i maják na konci mola a z velké rejdy zafoukal ostřejší vítr, který zchladił sluneční žár. Najednou se od kormidla ozval Horst Pechmann: „Hej, vy tam! Chcete něco vidět? Tak se laskavě obraťte na pravobok!“

V určeném směru se nad mírně zvlněnou hladinou rýsovala růžká silueta s vystouplou štíhlou věžičkou, na které bylo vidět několik postav. Plavidlo míjelo Malou Bertu v dosti značné vzdálenosti, přesto je Horstův cvičený zrak zahlédl.

„Ale to je přece ponorka, pánové!“ vyjádřil poněkud legračně svůj názor lékárník Forst. Treskow se k němu s usměvem otočil.

„Samozřejmě, je to ponorka, příteli. Chápu ovšem váš údiv, protože tahle plavidla nebývají častým hostem v téhle končině. Nejspíš jde o nějakou cvičnou plavbu. I když ta ponorka a ty lodě kolem,“ ukázal na lodě kotvící na Velké rejdě, „nutně vzbuzují vzpomínky na válečná léta. Chcete-li, povím vám příběh, který se stal v první světové válce, kdy se ponorné čluny poprvé tak neblaze prosívaly.“

Zatímco silueta ponorky mizela v dálce, přisedli k Treskowovi i lidé z posádky Malé Berty, kteří teď neměli co na práci. Věděli, jak starý mořský vlk dovede vyprávět, a těšili se, že i oni si jeden z jeho příběhů vyslechnou.

Z rozstrlížené paluby starého nákladního parníku opatrně spouštěli několik zraněných námořníků. Pak se u provazového žebříku objevil kapitán. Vzpřimil se do pozoru a zasalutoval, loučil se s lodí. Potom sestoupil do člunu. Za kapitánovu lodici se připojily ostatní záchranné čluny a malá flotila zamířila zvolna od parníku – i od dravce, který nedaleko obezřetně vyčkával.

Von Klíngen odložil silný námořní dalekohled, spokojeně se

ušklíbl a krátce křvi hlavou. Vedle stojící důstojník ušecně křikl k otevřenému průlezu: „Vpřed!“ Z nitra ponorky zahučely stroje a loď se zvolna rozjela k parníku. Nad palubou starého mořského veterána se líně převakovaly chuchvalce černého dýmu. Kdesi v jeho nitru hořel smrtonosný požár. Von Klíngen byl spokojen. Opět si připíše na svůj válečný účet jednu potopenou loď. Marně se o něm neriká, že je jedním z neúspěšnějších kapitánů německých ponorek, jaké tato válka poznala. Už dva roky, od roku 1915, křižuje se svým podmořským člunem ve vodách kolem britských ostrovů a potápí lodě Spojenců. Mezi přáteli mu někdy říkají Atlantický vlk – a je to skutečně dravec takřka neznaný slitováním. Kdosi z námořníků dokonce namaloval na věž ponorky hned za číselným znakem vlčí hlavu s vyceněnými zuby. Kromě strojeho vojenského označení nesla teď loď i kapitánovu přezdívku.

Ponorka opatrně přirazila na bok parníku. Na kovové palubě zdupaly boty námořníků a jako opice hbití muži šplhali na rozbitou loď. Paluba tonoucí lodi byla už takřka na úrovni plošinky na věži ponorky. Kapitán se spokojeně rozhlížel po své posádce rabující v kajutách i v ještě přístupném podpalubí. Na ponorku bylo záhy uloženo několik beden konzerv, pytle s moukou i pár kvít čerstvého vepřového, krabice s tabákem a další cennosti, které byly ve válčícím Německu stále větší vzácností.

Kořist rychle mizela v útrobách ponorky. S tím, co naložili do skladiště Atlantického vlka v přístavu před vyplutím na novou honbu, kuchař už mnoho nedokáže. A s prázdným žaludkem se i na slavné ponorce špatně snaší plavba Atlantikem. Dnes se však dočkají pořádné večere.

„Končit!“ křikl poddůstojník velící rabovací skupině. Rozhlédl se ještě pátravě po parníku. Vtom se ozvalo veselé volání: „Hej, počkejte! Mám tu něco pro našeho pana kapitána!“ Statný porizek vlekl odněkud jakousi bednu.

„Co to táhneš, Hansi?“ houkl von Klíngen pobaveně. Námořník se pokusil i s bednou v náručí o vojenský postoj: „Poslušně hlásím, pane kapitáne, že si ten anglický střeďa potrpěl na dobré pití! Našel jsem v jeho kajutě tuhle bedničku s americkou whisťou. Myslím, že přijde panům důstojníkům vhod.“

„Díky, Hansi! Za odměnu si ponech jednu láhev pro sebe!“ Von Klíngen věděl, jak si u posádky získat úctu. Za okamžik už byla bednička v podpalubí a ponorka se začala vzdalovat od lodi.

„Jednu ránu z milosti!“ přikázal ještě s ušklebkem kapitán a spo-

kojeně se spustil do nitra ponorky. Krátce na to se ozval suchý třesk dělového výstřelu a vzápětí výbuch granátu. Zasažená loď se začala naklánět na prorazený bok. Před Atlantického vlka se zařizla do vln a zanedlouho ponorka zmizela v ochranném objetí mořských hlubin. Teď si posádka trochu odpočine, aby byla zítra připravena na další lov.

Bledý jitřní rozbřesk následujícího dne zastihl Atlantického vlka opět na hladině. Ocelové vřeten se poklidně pohupovalo na vlnách a do jeho nitra proudil svěží mořský vzduch. Za noční plavby ponorka načerpala dostatek energie do svých akumulátorů a teď ještě pročišťuje vydýchaný vzduch v podpalubí. Připravuje se na nový lov, neboť podle zpráv, které dodala velitelišům ponorek německá výzvědná služba, dají se čekat na několika směrech spojenecké lodní transporty. Oblíbená Británie už na ně netrpělivě čeká. Ať tedy čeká marně!

I na to myslel von Kligen, když se – jako vždy – čistě vyholen a bezvadně ustrojen objevil na velitelské věži. Spokojeně se rozhlédl po jasném se obzoru. Vypadá to na hezký den. Několik minut zhluboka vdechoval svěží vzduch. I to patřilo k jeho zvyklostem. Pak se otočil a vydal povel: „Ponořit!“

Von Kligen zmizel v průlezu. Zarachotily zavírané poklapy, na bocích zasyčela voda vlévající se do komor. Nad hladinou zůstalo jen zvědavé oko periskopu.

Charlotta plula pod černým závojem kouře, který vítr co chvíli srážel na poloprázdnou palubu. Kdysi snad to bývala líbivá loď, na které si bohatí lidé vyjížděli za zábavou a odpočinkem do teplých jižních moří. I ona však byla dána do služeb války. Velká okna salónů a společenských kabin zakryly kovové desky a světly, do daleka zářící nátěr vystřídala neurčitá šed.

Takovou viděl Charlottu v periskopu i von Kligen. Dravec zase spatřil svou kořist. „Už jim je dobré všechno,“ zamnul si spokojeně ruce. „Pánové,“ obrátil se k okolostojící obsluze velitelského stanoviště, „mám obavy, že zakrátko nebudeme mít co potápět.“ Usmáli se pobaveně jeho žertovně poznámce. Vzápětí ponorka zvýšila svou rychlost. Bylo třeba rozhlédnout se kolem a rozhodnout o způsobu útoku. Torpéda jsou drahá a není jich dostatek, třeba postačí pár dělových výstřelů pod čáru ponoru a další Spojenec půjde ke dnu.

Von Kligen bedlivě pátral po obzoru. Ta loď nahoře opravdu plula sama. Zřejmě jeden z těch odvážných kapitánů, který se pokouší sám prorazit blokadou. Tentokrát mu to tedy nevyjde, usklíbl se von Kligen a nahlas vykřikl: „Vynořit! Připravit se k palbě!“

Ponorka se objevila na hladině vpravo od přídě parníku. Sotva naposledy voda spláchla přední palubu, doběhla k dělu obsluha a zakrátko už třeskl varovný výstřel. Střela explodovala těsně před Charlottou. Na palubě parníku se ve zmatku zahemžila posádka. Von Kligen s dalekohledem u očí bedlivě sledoval, co Angličané udělají. Jednou se totiž bláznivý Anglák pokusil se svými neckami Atlantického vlka přežhnout vejpu. Nastěstí hned první torpédo trefilo sklad s municí. Na Charlottě se však hnali k záchranným člunům a uspěchaně je začali spouštět. Kapitán si spokojeně olízl rty. Aspoň budou mít lepší šanci loď vyrabovat. Včerejší nákladák šel příliš rychle ke dnu.

Charlotta se bezmocně pohupovala na vlnách. A dravec se začal obloukem blížít ke své kořisti. Byl si jist vítězstvím.

Když na stožár opuštěné lodi začala stoupat britská válečná vlnka, byly už kryty děl bleskově spuštěny. To, co von Kligen považoval za krytí oken, byly ve skutečnosti maskované střelny! A odtud teď děla chrlila zkázu na Atlantického vlka. Ponorka se kymácela ve vlnobití vybuchujících granátů. Kovové střeptiny smetly posádku na palubě, trhaly obšití trupu. To všechno von Kligen ještě viděl! Neočekávaný případ ho zastihl v okamžiku, kdy chtěl předat dokončení celé akce prvnímu důstojníkovi. Tak se mu zdálo zbytečné osobně velet klidně probíhající operaci. Teď jeho ruce křečovitě sevřely zábradlí věže, vytřeštěné oči hleděly plny údivu na Charlottu zahalenou v oblacích dýmu.

V tom okamžiku pochopil, proč poslední dobou tak záhadně zmizelo několik německých ponorek! Prokletí Angličané...!

Další salva urvala ponorce velitelskou věž. Von Kligen pocítil strašný úder – a pak už nebylo nic. Rozervaný Atlantický vlk jen prudce vymrštil svou záď s roztočenými lodními šrouby. Voda s hukotem vnikla roztržštěnou věží do trupu. A to byl konec...

Kapitán Treskow dovyprávěl a začal se zabývat svou dýmku. A tak se inženýr Wimmer zeptal: „Kapitáne, nezmínil jste se ani jednou o sobě. Copak vy jste nebyl v posádce té ponorky?“

„Ne, nebyl. Snad si přátelé, vzpomenete, že jsem ani v německém válečném námořnictvu nesloužil. Proto asi chcete vědět, odkud příběh znám. Povím vám to.

Když jsem se plavil v jihoamerických vodách, objevil se jednou v naší posádce chlapík s bílými vlasy – a nebyl na to ještě dost starý. Brzy jsme zjistili, že jsme krajané. A i když to byl takový nemluvný podivín, přece jen mi na můj dotaz řekl, proč ty bílé vlasy má. Jistě už to také tušíte. Ano, ten chlapík sloužil na Atlantickém vlkovi a když ponorka klesala ke dnu, byl ještě uvnitř v prostoru pod velitelskou věží s několika dalšími muži. Nikdy nezjistil, jak se dostal ven. Snad mu někdo pomohl, snad vylezl sám. K vědomí se probрал až na hladině, kde ho Angličané ještě s několika dalšími vylovili. Teprve po několika dnech se poprvé uviděl v zrcadle. Jeho kdysi tmavé vlasy zbledly. Byla to jeho první a současně i poslední válečná plavba. Pak byl v zajateckém táboře a odtud už se do Německa nevrátil.“

Zvědavou otázkou se teď ozval advokát Brauner: „Jak je možné, že se Britům podařilo utajit existenci toho ‚lovce ponorek‘, té Charlotty? Nebo jich dokonce bylo víc, jak jste ráčil naznačit?“

„Vysvětlení je jednoduché, pánové. Bylo to v období první světové války. Ponorky například zpočátku nebyly vybaveny vysílačkami, a tak ani nemohly podat zprávy o svém setkání s ‚lovci‘, jak je přítel Brauner správně nazval. Německá admirálie tím pádem dlouho neměla potuchy o existenci těchto britských Q-boats, tedy ‚lovců ponorek‘. Tajemství takových navenek nenápadných, ve skutečnosti však těžce ozbrojených dopravních plavidel bylo prozrazeno až později. Důkladně vycvičené posádky ostatně dovedly oklamat i nejzkušenější posádky a kapitány německých ponorek. Proto také zaznamenaly zejména zpočátku řadu úspěchů. Byť i některé z těchto lodí byly v boji také potopeny.“

„Samozřejmě, o takových věcech se lidé doví stejně až po válce – a ještě kdoví jestli,“ povzdechl si s trpkým úsměvem inženýr Wimmer. „Já například o tomhle slyším poprvé, a to už jsem byl dokonce nucen prožít i druhou světovou válku.“

„Pánové, ani jsme si nevšimli, že už nás kapitán Pechmann veze zpátky do přístavu,“ vykřikl najednou lékárník Forst. Také posádka se začala zvedat, aby pomohla při přistávání Malé Berty. Jeden mladý rybář se otočil k Treskowovi: „Moc vám děkujeme za to vyprávění, kapitáne! Měl byste mezi nás přijít častěji. Jistě takových příběhů znáte celou spoustu.“

Treskow mu odpověděl pořádným stiskem ruky a vlídným úsměvem. Potom se otočil na své přátele, kteří se už shromáždili na boku lodi a čekali, až Malá Berta přistane.

„Nu, přátelé, zajdeme si teď k našemu stolu na partičku karet?“

„A taky na skleničku něčeho ostrého,“ nechal se slyšet lékárník.

„V tom teplu by byla lepší sklenice piva,“ přidal se advokát.

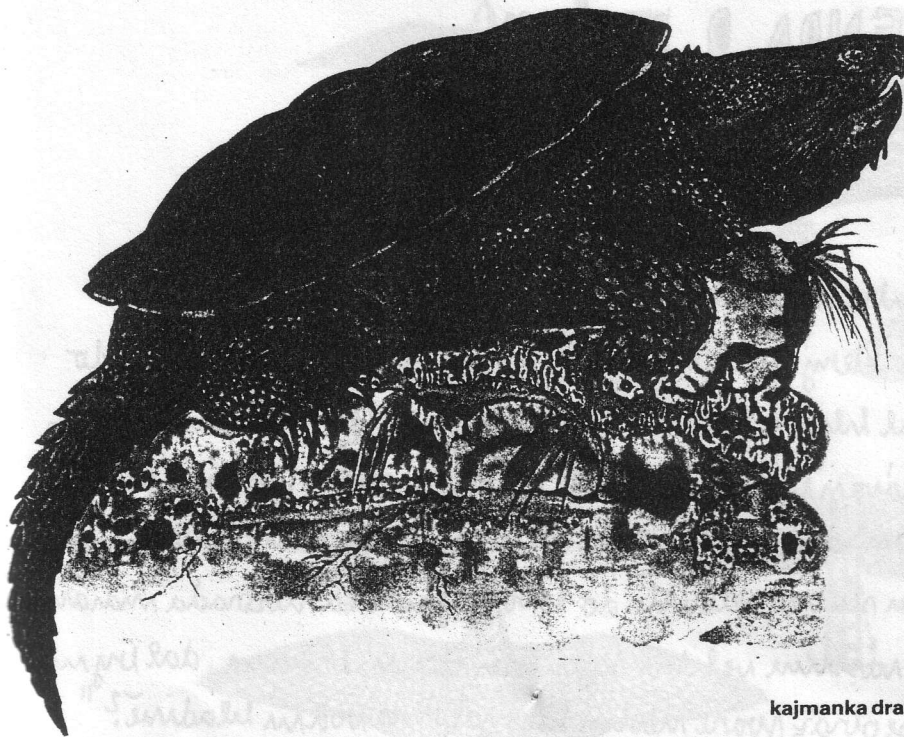
„Nějak brzy jste zapomněli, co Treskow vypravoval,“ zamračil se inženýr. „Ten Atlantický vlk je totiž úplně nevíničko proti těm dnešním ponorkám.“

Treskow položil inženýrovi ruku na rameno a lehce pokýval hlavou. Potom však na své přátele pohlédl svými jasně modrými očima, které ve světě už tolik viděly.

„Přátelé, věrme těm, kteří usilují o náš klidný a spokojený život! A vy už se taky potěšte, inženýrku, tou krásou tady kolem nás. Patří k našemu životu i k našemu stáří. Nuže, pánové, a teď vzhůru na pevninu!“

Zamávali na rozloučenou posádce Malé Berty a vmísili se do pestrého davu proudícího po sluncem zalitém nabřeží.

Želvy žijící ve vodě

kajmanka dravá

Kajmanka dravá

(*Chelydra serpentina*)

Čeleď kajmanek (*Chelydridae*) má jen dva druhy a oba žijí v Americe. Existuje sice mnoho druhů dravých želv, ale žádná již na první pohled nevypadá tak dravě jako kajmanka. Známejší a rozšířenější z obou druhů je kajmanka dravá. Obývá stojaté a pomalu tekoucí vody od jižní Kanady až po Ekvádor. Přednost dává místům s bahnitým dnem. Je to statná želva dorůstající do délky téměř jednoho metru a dosahující hmotnosti až 30 kg. Její mohutné čelisti jsou zakončeny ostrým hákovitým výběžkem, který připomíná ptačí zobák. Za kořist jí padne vše, co může zdolat: ryby, obojživelníci, ptáci i savci, a to i poměrně velká zvířata. Kajmanka je stáhne pod vodu, roztrhá je tam a sežere. Někdy kajmanku zastihneme i na souši. Bývají to především samice, vyhledávající místa vhodná pro kladení vajec. Někdy se vydají i do značné vzdálenosti od břehu. Do vyhrabaného dílíku klade samice 20 až 40 vajec a vrací se do vody. Asi za deset týdnů se líhnou mláďata, které neomylný pud vede tou nejkratší cestou k vodě. Mnoho jich cestou zahyne, protože měkký krunýř je před nepřáteli nechrání.

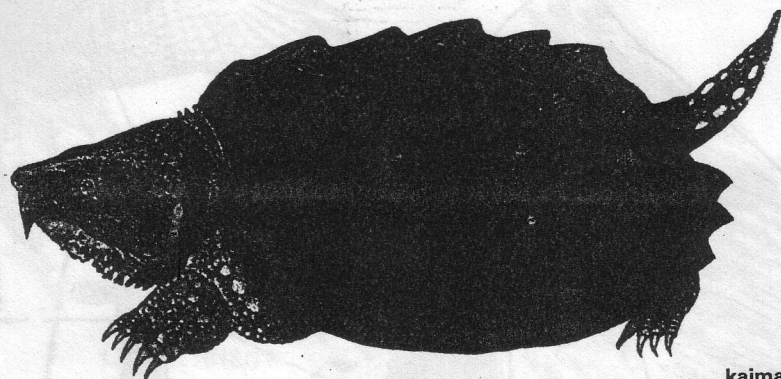
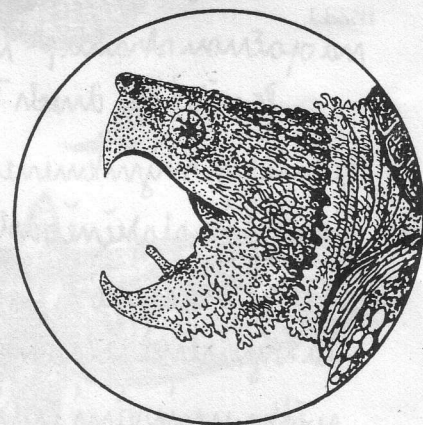
Kajmanka supí

(*Macrochelys temminckii*)

je velmi podobná kajmance dravé. Dorůstá však do velikosti až 140 cm, ale především dosahuje větší hmotnosti. Jsou známy i kusy stokolové. Nechme teď vyprávět E. T. Setona, zoologa, který americkou přírodu dobře znal. V knize Rolf zálesák vypráví Indián Quonab svému příteli Rolfovi: „To je Bosikado. Znáám ji dobře a ona zná mne. Už dlouho spolu válčíme; jednou ji dostanu. Poprvé jsem ji uviděl před třemi roky. Zastřelil jsem kachnu. Plavala po hladině, a než jsem ji mohl vytáhnout, stáhlo ji náhle něco do vody a byla pryč. Pak přiletěla kachna s mláďa-

ty. Jedno za druhým stahovala želva pod vodu, až dostala i starou. Vyžene odtud každou kachnu, a tak jsem na ni mnohokrát v noci nalíčil šňůry. Dostal jsem pár menších želv, jedna vážila čtyři kila, druhá pět, a byly velmi dobré. Bosikado jsem chytil už čtyřikrát na hák, ale pokaždé když jsem ji táhl k člunu, překousla mou nejsilnější šňůru a potopila se. Má hřbet široký jako moje kánoe. Rozdrápala mi boky mé loďky a pořádně mi ji rozhoupala. Vypadala jako ďábel. Měl jsem strach.“

Spisovatel ani trochu nepřehání. Doplňme si jeho vyprávění ještě jednou zajímavostí. Leží-li kajmanka supí na dně, má otevřenou tlamu. Na jazyku se jí kroutí červíkovitý výběžek a láká ryby přímo do želví tlamy. Kajmance pak stačí jen sklapnout čelisti.

kajmanka supí

LEGENDA O PTAČKU QUETZAL

Indiáni uvěřili smlouvě sdálem nebo smůls tím neznámým ptákem, zelenějším než tropický prales, který stále polehuje nad jejich kmenem. Ale Alvarado nebyl pověřivý a dával si lámal hlavu. Jestliže Mayové domů nezemřeli, musli existovat nějaký způsob, jak získávají potravu. "Všude vyhláste, že ten, kdo mi prozradí způsob, jakým Tecum Uman získává, dostane odemne kolik ve zlatě, co váš ananas!"

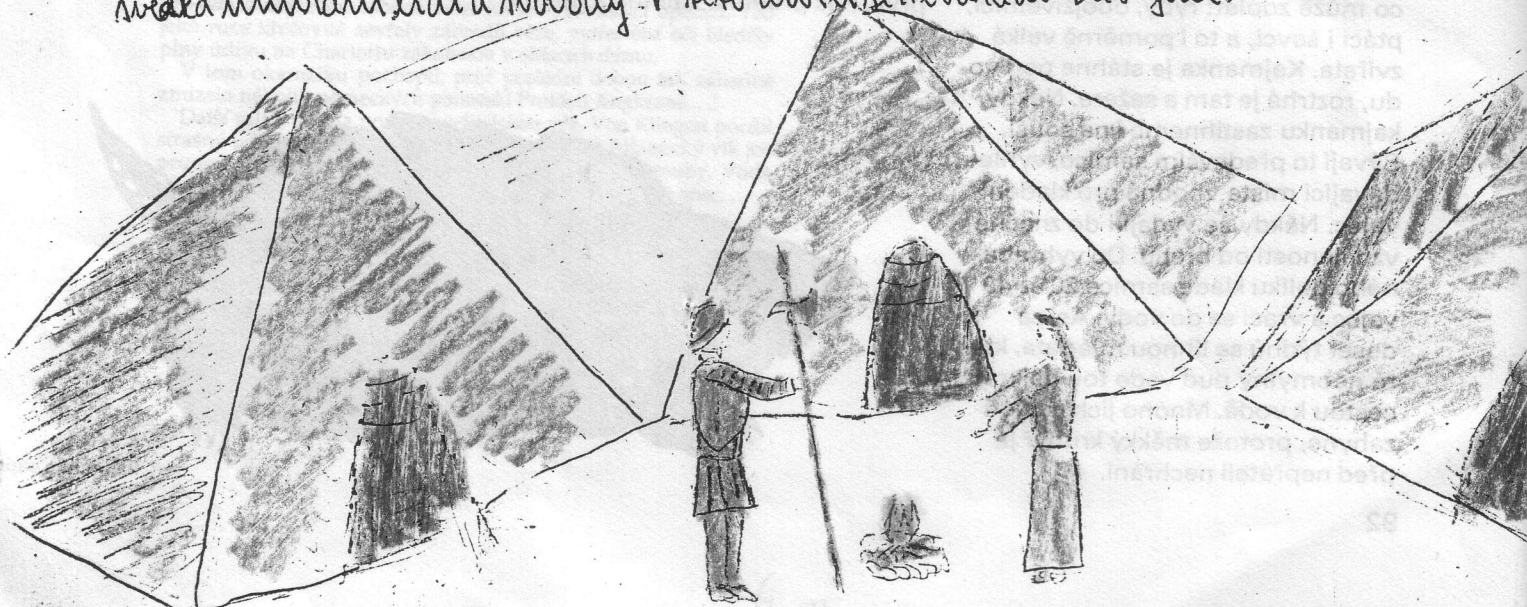
Jednou večer, po západu slunce, vlezla do lágera generála Alvarada indiánská žena. "Když jste prozradila vášmu veliteli tajnosti Tecum Umana, dal by mi jednu z těch věcí, ve které se občas tváří nevědět tak, jako na vodní hladině?"

Ža zračko, a pár korevných stůžek prodá žena svému kmen! Pomalu sčívá své tajnosti: "Stále hledáš příliš nypoko. Mí bratři získávají potravu na platině. Dolu sklonem chodbami, které končí až na úpatí hory."

Alvarado už ví, jak zničit nezkrotné indiány! "Vodu ze studánek svedte na opačnou stranu," navrhuje. "Indiáni budou bez vody!"

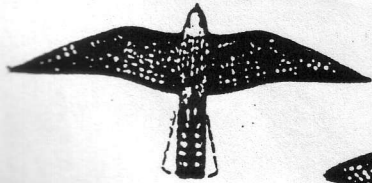
Po několika dnech Tecum Uman pochopil, že byl zrazen a že mu nestýjíva než zemít se svým kmenem. Přesto se dál stejně nypufně bránil. Mayové, napil mrtví žení, dále statečně odolávali u vchodu do soutěsky.

Ze vzdálenosti na dohled nyní španěl pozorovali jejich vyčerpání tváře, dohněda vypušená křela nad hlavami kroužícího ptáka se smaragdovými křídly svědka umírání lidí a volody. V této chvíli se Alvarado zastyděl.

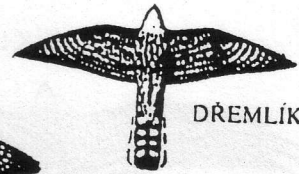
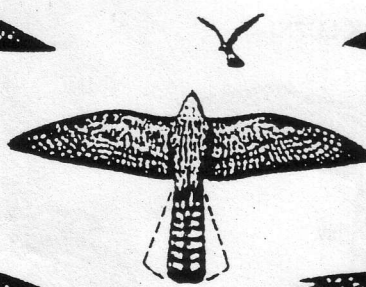

TABULKA I

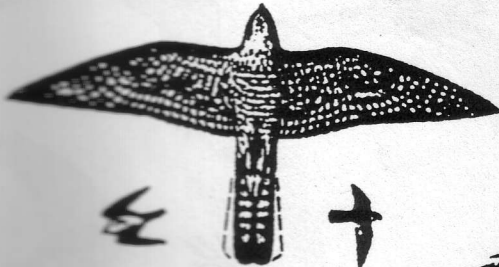
OSTŘÍŽ LESNÍ

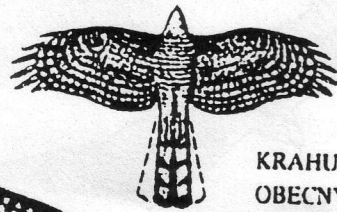
POŠTOLKA OBEČNÁ

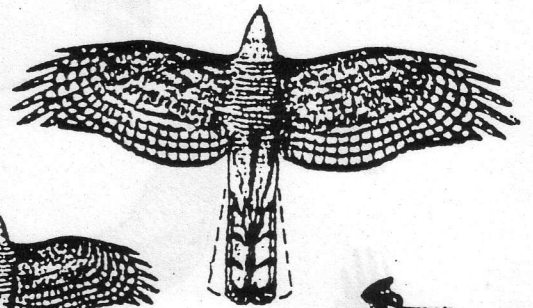
DREMLÍK TUNDOVÝ

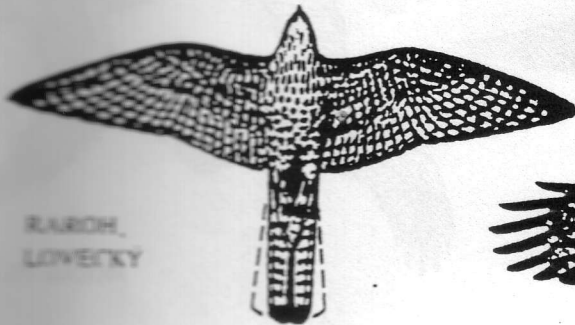
SOKOL STĚHOVAVÝ

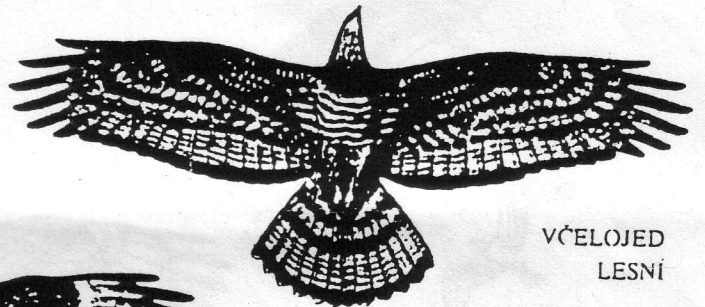
KRAHUJEC
OBEČNÝ

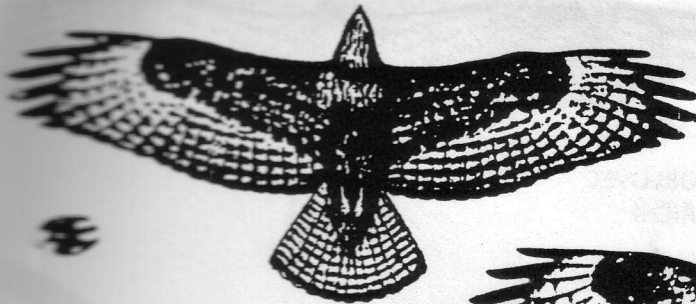
JESTRÁB
LESNÍ

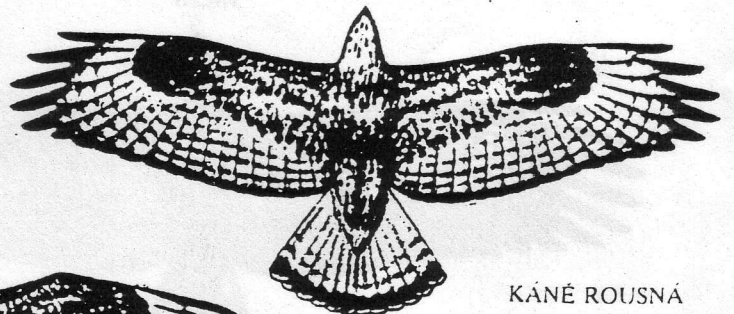
RAROH,
LOVEČKY

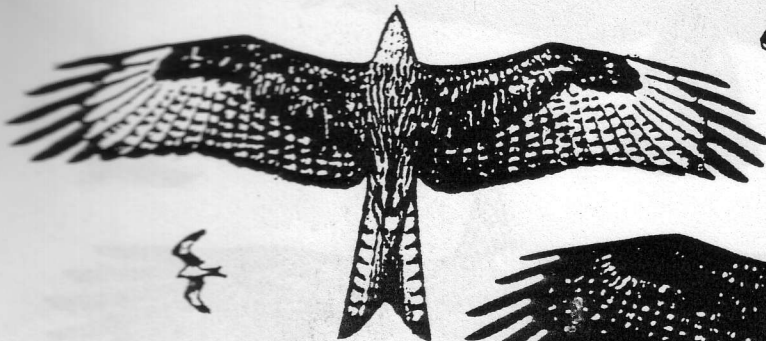
VČELOJED
LESNÍ

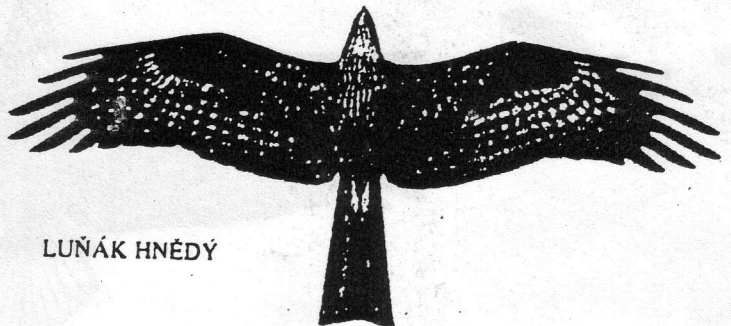
KÁNĚ LESNÍ

KÁNĚ ROUSNÁ

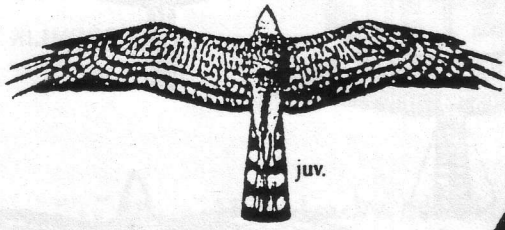

LUŇÁK ČERVENÝ

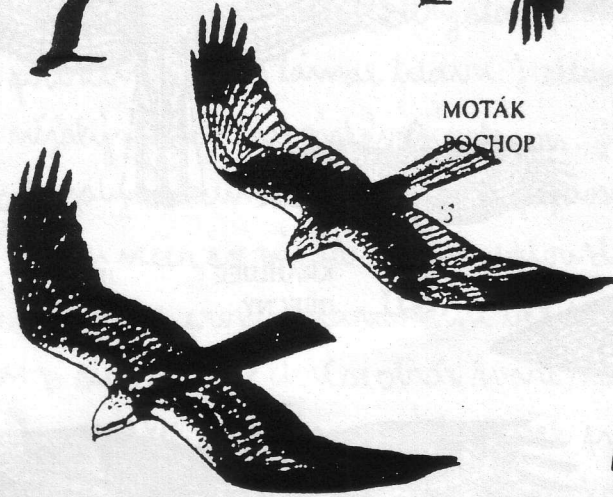
LUŇÁK HNĚDÝ

MOTÁK LUŽNÍ

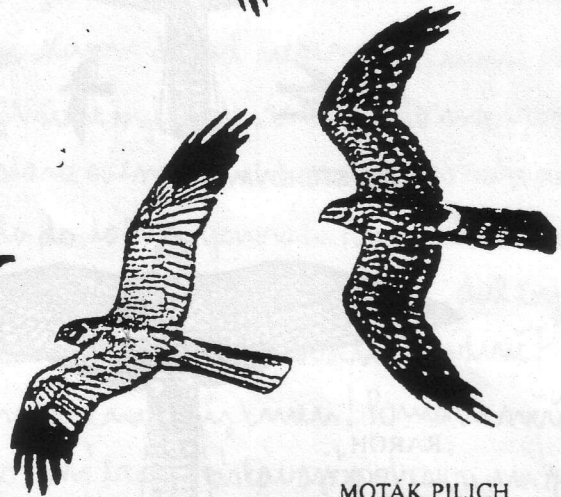

juv.

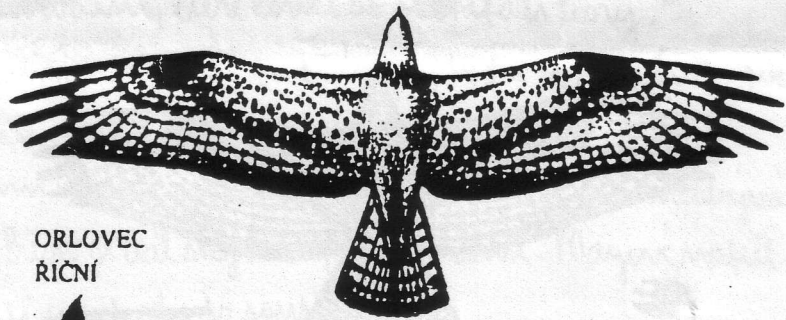
MOTÁK
BOCHOP

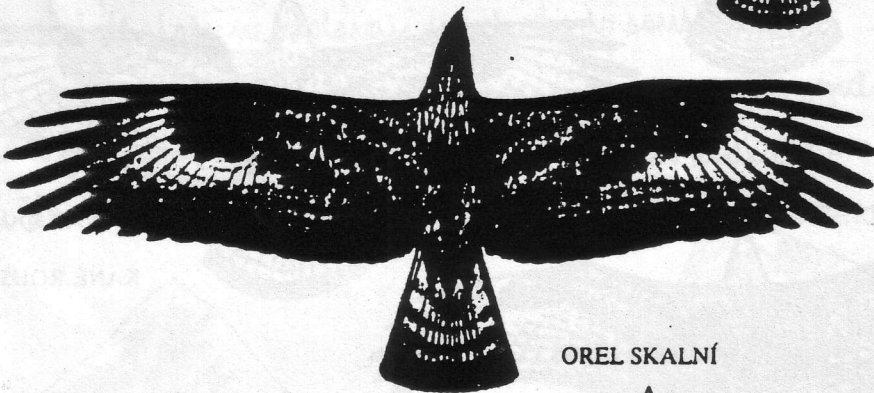
MOTÁK PILICH

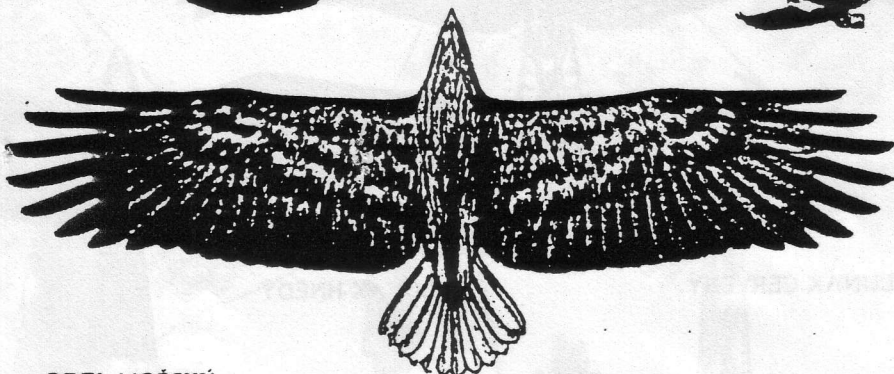
ORLOVEC
ŘÍČNÍ

OREL SKALNÍ

OREL MOŘSKÝ

KE